

SPOTKANIA KULTUR

WIECZÓR AUTORSKI

NADZIEJA

ARTYMOWICZ

20.03.1997 r. (czwartek)

godz. 17⁰⁰

ul.Grodzka 34

Ośrodek „Brama Grodzka
- Teatr NN”

Oddział Centrum Kultury, 20-112 Lublin ul.Grodzka 34

***

I pewne będzie jedynie to
Że droga nigdy się nie skończy
Że idę
    idę
        idę

A ty zawsze będziesz tylko w moich
    błękitnych marzeniach

Przekład z j. białoruskiego
Wiktor Woroszyłski

***

przecucie
ukryte w obłokach
    ktoś powiedział
trzeba leczyć ten dom
w którym poszukują się dni utracone
i noc poszukuje nocy
pachnie wciąż chleb deszcze nie padają
    duet czarno - białych cieni
    błądzi w krwawej pościeli
    ktoś powiedział
okna chorują domu
    trzeba dłonią czystą
    ratować okna i oczy
    odmówić zapomnianą modlitwę
        na chleb
        na sól
        i na tych
        których już nie ma

Przekład z j. białoruskiego
Jan Leończuk

***

z niebezpieczną lekkością letniej pory
stukam w zbożały korzeń jesieni
głęboko
jak we śnie

wrócić tam
gdzie żyły jeszcze nie przerwane
dopóki w kropli życia
nie zachichocze śmierć

***

w Bielsku stara muzyka
łagodny czas - lato
zapomniana cerkiew

dojść do pierwszego słowa modlitwy

***

nieruchomo stoją
moje dni
szczeliny czasu
coraz większe
mój kalendarz potrzaskany
nieruchomo stoją
moje dni
jak załęczniony cień
człowieka

Przekład z j. białoruskiego
Tadeusz Karabowicz

Nadzieja Artymowicz ur. 18 lutego 1946 r. w Augustowie koło Bielska Podlaskiego. Jest absolwentką Uniwersytetu Warszawskiego. Związana z grupą literacką „Białowieża”, członek ZLP od 1992 r..

Debiutowała na łamach „Niwy” w 1970 r. Wiersze drukowała w Polsce i na Białorusi oraz USA, Wielkiej Brytanii, Niemczech. Opublikowała cztery tomiki poetyckie: *Z niezapalających dźwięków - Miód 1983*

- „We śnie w bólu słowa”, Białystok 1979;

- „Rozdumy”(Rozmyślania), Białystok 1981;

- „Siezon u białych pejzazach”

(Sezon w białych pejzazach) Białystok 1990;

- „Dźwiery”(Drzwi), Białystok 1994.

Wiersze Nadziei Artymowicz były przekładane na język polski, rosyjski, niemiecki.

Bohaterka wierszy Nadziei Artymowicz boleśnie doświadcza lęku egzystencjalnego; w jej niepokoju nie ma „oczekiwania przyszłości”. Ucieka w milczenie i zamyka się w czasie teraźniejszym. (...) Nasza bohaterka milcząc porządkuje świat: zaczyna od siebie samej, kartkuje własną biografię, przegląda dzień po dniu, poddaje psychologicznej wiwisekcji niemal każdą chwilę, filozoficznemu oglądowi zdarzenia dnia powszedniego, etycznej ocenie wszystko co było. Wciąż powracają te same myśli, nostalgii, wątpliwości, rzadko cień nadziei.

Teresa Zaniewska „Podróż daremna”, Białystok 1992 s.27

**Dziękujemy Urzędowi Miejskiemu w Lublinie
za pomoc w zorganizowaniu spotkania.**